

ALESSA HINLO

POSLEDNÍ ASWANG

OD CHVÍLE, KDY BYLA rozřata vedví, se zprávy k Udaye dostávaly ve dvojicích – nejdřív zpravidla ta špatná, vyvážená později dobrou. Když měla štěstí, obě zvěsti byly pozitivní, ale to se dělo jen výjimečně.

Dnes se však ani jedno z toho nestalo.

Udaya si prohlížela štůčky hedvábí, pečlivě složené v klíně každé švadleny. Ženy ji sledovaly s očekáváním.

„O co přesně jde?“ obrátila se na Lagnata, přestože to tušila.

Lagnat, věrný sluha, který si s ní vytrpěl své, měl ženy na starost. V minulosti švadleny, kterým byla svěřena příprava roucha pro Kagubutan, tak přísný dohled nepotřebovaly, ale tyhle byly nové a mladé. Chyběla jim potřebná úcta. Kagubutan pro ně bylo jen jméno, jímž se lidé zaklínali, a ne jedna z *diwat* – bohyň, které je zachránily před nájezdníky nesoucími zlaté kříže.

Lagnat se strojeně usmál.

„Nedokážou to.“

„Jak to?“ zeptala se tiše.

Jedna z dívek, krásná s oduševnělýma očima, si vyměnila pohled se svými družkami a postoupila o krok kupředu.

„Nejde to stihnout, ta lhůta je nesmyslná. Nikdo nedokáže vyšívat takové vzory tak rychle.“

Ostatní ženy jejím slovům příkyvovaly. Udayu však nepřesvědčily.

„Vaše předchůdkyně to dokázaly mnohem rychleji, a to byly některé čtyřikrát starší než vy. Nejste nezkušené a všechny máte dobrá doporučení. Jinak bych si vás nevybrala,“ lítostivě potřásla hlavou. „Škoda že o vás předchozí zaměstnavatelé neřikali pravdu.“

Její slova zabrala a ženy se začaly okamžitě ohrazovat. Ať už chovaly ke Kagubutan úctu či ne, dobře věděly, že zklamat ji uškodí jejich sotva nabyté pověsti.

Vzpournou dívku však očividný nedostatek podpory od družek neodradil.

„Nechápu, proč to musíme dělat ručně. Copak neexistují stroje, které by nám pomohly? Ty jsi místní prostřednice! Nemůžeš nějaký sehnat? I jeden by nám pomohl. Proč vůbec obchodujeme s Espaňou, když nedokážeme pořádně využít, co nám nabízí?“

Udaya přimhouřila oči. Tenhle argument zazníval poslední dobou čím dál častěji, a nejen od švadlen. Dřív ho přecházela bez komentáře, ale možná už bylo načase zasáhnout.

„Jak se jmenuješ?“

Lagnatův obličej se zkrivil zděšením. Co si myslí, že té ženě provede? Vysaje jí krev?

„Paní...“

„Odpověz,“ Udaya sluhu ignorovala.

S pomocí Kagubutan a jejích sester vyhnali datové a rádžové španělské vetřelce ze svých ostrovů. Vítězství však nebylo zadarmo. Podmínky příměří byly hořké zejména pro Udayu a její spolubojovnice, ale jiná možnost nebyla. Nikdo si nepřál otevřenou válku a střet stál už mnoho životů. Nakonec místní vládcí s podmínkami souhlasili i navzdory námitkám diwat.

Koho by napadlo, že se je España bude snažit podmanit i dalšími způsoby.

„Tvé jméno?“ zeptala se Udaya potřetí a naposledy.

Švadleny od vzpurné dívky odstoupily. Prospěcháčky, pomyslela si Udaya pobaveně. V jednu chvíli si stěžují, a záhy se zapáleně vrátí k práci.

Teprve teď si mladá žena uvědomila svoji situaci. Udaya s ní téměř soucítila. Nebylo snadné zůstat osamocená. Švadlena ztěžka polkla a olízla si rty.

„Hiyasmin.“

„Hiyasmin,“ zopakovala Udaya. Slabiky formované ústy se jí vryly do paměti. Ať se stane cokoliv, bude si je navždy pamatovat a na ostrovech už nebude místa, kde by se dívka mohla před Udayou na jejích nočních cestách ukrýt.

„Ráda děsíte děti, prostřednice?“ ozvalo se za ní. „Takže historky mého otce byly pravdivé.“

Udaya se otočila za hlasem. To byla ta druhá špatná zpráva. Před krytou besídkou, ve které švadleny pracovaly, stála mladá žena, v ruce slunečník chránící její

tvář před dotěrnými paprsky. Bylo zvláštní vidět rysy tak charakteristické pro její lid s tak světlou pokožkou. Přestože Udaya ženu viděla naposledy před mnoha lety, poznala ji okamžitě. Děti si pamatovala vždycky.

„Vítejte, velvyslankyně,“ přivítala ji opatrně. „Kdy jste dorazila?“

Maria Flora Agcaoli se usmála. Byl to překrásný úsměv. A nebezpečný. Udaya varování pochopila.

Velvyslankyně se dostala do své funkce díky shodě několika okolností. Přestože se narodila v oblasti Ilocos na severu Filipín, vyrostla v dalekém Mexiku, kde byl její otec velvyslancem. Když však nečekaně podlehl tamní nemoci, pozice se uvolnila a diwaty přesvědčily rádži, že než vysílat někoho jiného, bude lepší jmenovat do funkce Marii Floru. Na tom se shodnout dokázali, a tak se diplomatova dcera stala nejmladší velvyslankyní a reprezentantkou souostroví, které si sotva pamatovala.

„Včera,“ odvětila Maria Flora. „Přišla bych okamžitě, ale cesta mě zmohla.“

„Ano, je dlouhá a namáhavá.“ Udaya chápala, jak důležité je zapůsobit. Pak si povšimla jejich dvou společníků a ztuhla.

„A co tu děláte vy?“ zeptala se muže v černé říze.

„Prostřednice,“ Maria Flora zněla pohoršeně, „nebuďte nezdvorní. I otec Ignacio má za sebou dlouhou cestu.“

„To nepochybně,“ Udaya ani příliš neskrývala nepřátelství v hlase. Nejdřív se Španělsko pokoušela získat vliv

prostřednictvím obchodu a technologií, a nyní se jim znovu snaží podstrčit víru ve svého chladného a vzdáleného boha? Bojovat otevřeně v kruté a krvavé válce proti po zuby ozbrojeným mužům bylo snadnější.

Ale kněz ani nemrkl a uctivě sklonil hlavu.

„Vy sloužíte diwatě Kagubutan?“

Svojí špatnou výslovností znetvořil jméno její paní.

„Jsem její prostřednice,“ opravila ho Udaya a její zrak utkvěl na muži vedle kněze. Neměl na sobě kyrys ani se mu u pasu nehoupal meč, ale takové jako on poznala od pohledu. Kdysi s nimi bojovala a mnoho jich zabila. Tenkrát si říkali conquistadoři, ale dnes...

„To je váš osobní strážce?“

Kněz sraštil čelo.

„Ano, Javier má na starosti moji bezpečnost.“

Udaya se usmála. Přestože čas otupil její smysly, stále milovala chuť strachu.

„Vy nám nedůvěřujete?“

Její otázka přivedla starce do rozpaků. Muž, který prý nebyl conquistadorem, se zamračil. Neuměl skrývat své myšlenky. Skvěle. Udaya upřednostňovala přímočaré lidi. Byli předvídatelnější.

Besídkou se rozlehl smích Marie Flory.

„Otcovy historky o vás byly skutečně pravdivé, prostřednice. To mě těší. Bála jsem se, že jste se mohla změnit a že tu pro mě nezbude nic známého.“ Pak se zatvářila udiveně. „Zvláštní, že stále vypadáte tak mladá. Přece jen už je to pěkných pár let. Pro tajemství vašeho vzhledu by byla každá *doña* ochotná zabít.“